

ภาคนิพนธ์ 17777

เรื่อง

ความสามารถในการแข่งขันการส่งออก
ของอุตสาหกรรมผลิตแผงวงจรไฟฟ้าและส่วนประกอบ

จัดทำโดย

นางสาวดวงฤทัย อำนวยเวโรจน์

รหัสประจำตัว 4520322019

ภาคนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ

หัวข้อภาคนิพนธ์ : ความสามารถในการแข่งขันการส่งออก ของอุตสาหกรรมผลิตแผงวงจรไฟฟ้า และส่วนประกอบ

ชื่อผู้เขียน : ดวงฤทัย อำนวยเวโรจน์

ชื่อปริญญา : เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตรธุรกิจ)

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ.ดร. สันติ ชัยศรีสวัสดิ์สุข

ปีการศึกษา : 2547

อุตสาหกรรมแผงวงจรไฟฟ้าและส่วนประกอบของประเทศไทย เป็นอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อีกประเภทหนึ่งที่สนับสนุนภาคการส่งออกของไทย ก่อให้เกิดการลงทุนจากต่างประเทศและมีการจ้างงานในประเทศเพิ่มมากขึ้น

เพื่อแสดงถึงศักยภาพในการแข่งขัน ของอุตสาหกรรมแผงวงจรไฟฟ้าในฐานะที่เป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญและมีโอกาสสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับประเทศในอนาคต จึงได้ทำการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม เปรียบเทียบกับคู่แข่งที่สำคัญ 7 ประเทศ ได้แก่ ญี่ปุ่น สิงคโปร์ เกาหลี มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ฮองกง และ อินโดนีเซีย ในการส่งออกแผงวงจรไฟฟ้าและส่วนประกอบไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา ในช่วง ปี พ.ศ. 2540-2545 โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Revealed Comparative Advantage Index : RCA Index) และการวิเคราะห์ด้วย Diamond Model พบว่าค่า RCA ของประเทศไทยเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่ง มีค่ามากกว่า 1 อยู่เพียงบางช่วงเวลา แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในอุตสาหกรรมนี้เพียงบางช่วงเวลาเท่านั้น

นอกจากนี้ยังได้วิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบเป็นกลุ่มประเทศ คือกลุ่มประเทศอาเซียน ได้แก่ ไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย แล้วเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งสำคัญในตลาดสหรัฐอเมริกา พบว่า ค่า RCA ของกลุ่มประเทศอาเซียนสูงกว่า RCA ของแต่ละประเทศ ค่า RCA มีค่าสูงขึ้นเรื่อยๆ จนมากกว่าค่า RCA ของประเทศเกาหลีซึ่ง

เป็นคู่แข่งสำคัญและ สะท้อนให้เห็นว่าการรวมกลุ่มกันมีโอกาสที่จะสามารถสร้างความได้เปรียบ โดยเปรียบเทียบในอุตสาหกรรมแผงวงจรไฟฟ้า

จากการวิเคราะห์โดย Diamond Model พบว่าปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องต้นทุนวัตถุดิบ ปัญหาทางเทคโนโลยีการผลิต และปัญหาแรงงานไทยที่ยังขาดความรู้ในเทคโนโลยีขั้นสูง และด้านนโยบายของภาครัฐที่ข้อระเบียบปฏิบัติบางประการที่ยังไม่เอื้ออำนวยให้เกิดการส่งเสริมได้อย่างแท้จริง เป็นปัจจัยที่ทำให้ความสามารถในการแข่งขันในอุตสาหกรรม มีการเปลี่ยนแปลงขึ้นลง และไม่สามารถพัฒนาความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ได้อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจต้องใช้เวลาในการแก้ไข แต่หากภาครัฐส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจไม่ว่าจะเป็นในระดับอนุภูมิภาค หรือภูมิภาคอื่นๆ จะเป็นการสร้างความเข้มแข็งให้กับอุตสาหกรรม เป็นการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันการผลิตเพื่อการส่งออกได้มากขึ้น